

АНТОНІЧ

Іван Малкович

й тобі дадуть горіх маленький,
і той — розкоlesh — пуста в ньому,
а з тої пуста по одному
ідуть і йдуть печальні лемки.
І знаєш: лиш тобі спинити,
але хіба від того ліпше? —
вже на долоні не вмістити
чоренних лемків із горішка.
Ну що ж? — ти здійсниш нині диво:
сухий горіх зазеленіє:
з білесенької середини
враз повиходять лемки білі.
Ти станеш збоку — й, наче в мевах,
вздриш, як вони десь там, в долині,
зі слів, немов із вух коневих,
виходять, юні і вродливі...
А в північ копитату й вічну—
за той малий горіх зелений
твої всі роки, як червінці,
змахнуть до чорної кишені.